

Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS

FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XII. évfolyam, 1. szám, 2020. január

Varga Attila

Atoning Monks

Project CCGG

Preparing for the blood sacrifice

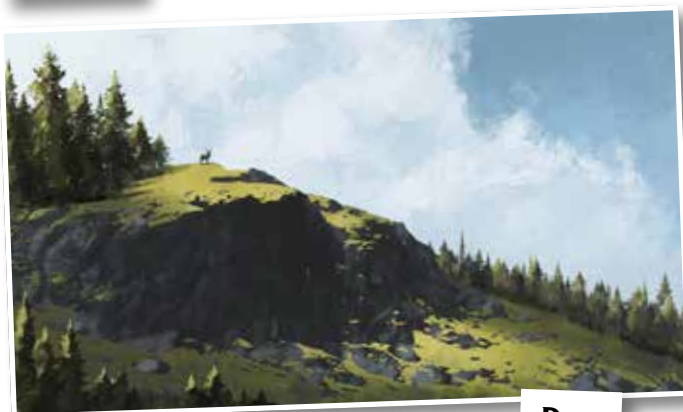
North Research Outpost

The gate

Death Stranding

Deer

Where the story ends

INFO BOX

VARGA ATTILA – JUNIOR CONCEPT ARTIST, ILLUSTRATOR

Fiatal, feltörekvő grafikus, aki jelenleg szabadúszóként dolgozik. Egyelőre leginkább environment conceptek készítésében érzi otthon magát, de folyamatosan tanul, hogy más területeken is minőségi alkotásokat hozhasson létre.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: <https://www.artstation.com/attuss>

Közösségi média: <https://www.instagram.com/mrattuss>

E-mail: varga.attila.gellert@gmail.com

Szerkesztői köszöntő

„Jobb lesz jövőre, az a baj, jobb lesz jövőre a tavaly...” – jut eszembe már hosszú évek óta ilyentájt ez az idézet. (Ha valaki tudja, honnan van, azt tiszteltetem! Nem kő megmondni, mer’ én es tudom. ;-)) Ám most valahogy mégsem tudom teljesen átérezni ennek mondanivalóját, és nem érzem annyira a súlyát sem – legalábbis a Lidércfényvel kapcsolatban. :-) Sőt! Sokkal inkább azt érzem, hogy a Lidércfény történetében a 2020 egy újabb, és sikeresebb év is lehet, mint az előzőek.

Visszük tovább a virtuális lángocskánkat, amellyel továbbra is magunkhoz tudjuk csalogatni az írás valamely formájával foglalkozó alkotókat. Bár ebben a számban most időhiány okán kimaradt az interjú, melyben egy „öslidércfényest” mutatunk be, de mindenképpen folytatjuk ezt a sorozatot, hogy a feltörekvő írógeneráció lásson maga előtt olyan élő, létező példákat, amelyek megmutatják, hogy hová is lehet eljutni (akár tőlünk kiindulva is), ha az ember komolyan gondolja, és tényleg tesz is érte.

Az ideai tervek között szerepel, hogy kicsit változatosabb alkotásokat válogatunk be a folyóiratba, ahogyan már most is tettük. Alapvetően nem szempont az alkotások hossza, de most úgy jött ki, hogy több, ámde rövidebb novellát közlünk. Viszont felöltött bennem a kérdés, hogy vajon a rövidebb szövegeket, vagy a hosszabb novellákat olvassátok szívesebben, esetleg folytatásos prózára vágytok-e – hiszen weboldalunkon ilyenek is megtalálhatóak. Ezzel kapcsolatban a Facebook oldalunkon is kikerjük a véleményeket egy szavazás formájában, hogy jól bele tudjatok interaktálni a nagyok dögába. :-)

Így a végére pedig egy szomorú hír, amiről már bizonyára értesültetek. Tragikus hirtelenséggel elhunyt Gáspár András, a hazai fantasztikum egyik fontos vezéralakja. Számos regénye jelent meg különböző álneveken, de legtöbbünknek talán mégis Ynev világához, és az arra felépülő M.A.G.U.S. szerepjátékhoz kötődik alakja. Szerkesztőségünk tagjai ugyan csak egy alkalommal, a 2009-es Egy Fantasy Napon látták személyesen, de már az a tudat is különlegessé tette a napot, hogy egy légtérben lehettünk egy hazai élő legendával. A Lidércfény készítői ezúton nyilvánítják ki őszinte részvétüket.

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Interjú

Interjú Varga Attila junior concept artisttal

Saját társasjátéktól a rejtélyes jövőig. . . 4

Novellák

Dave Stark - **Vakrandi. 7**

Ann Heart - **A halottlító 7**

Ariela Grandi - **A szél 8**

kosakati - **Váci utcán, Váci utcán... 9**

Biró B. Balázs - **A kék vár. 10**

Kockás Pöttyös - **Amikor már nem lehet
a spiritualitásba menekülni. 11**

SzaGe - **Addig alszom egyet 12**

JohhnySilver - **Találka 12**

jukebox - **A merénylet 13**

Craz - **Kis kiruccanás. 14**

kovacsgabor - **Love story 15**

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Kovács Gergő - Hajrá, cica!. 16

Versek

jocker - **Fonnyad a berkenyénk 17**

edwardhooper - **Elsők 17**

Seth - **Varakozás 17**

Alkony - **Vég-kép thriller 17**

Torma88 - **Az átváltoztatott 18**

Csillangó - **Ködlepkék 18**

edwardhooper - **Utolsó dal 18**

edwardhooper - **Éjfél 18**

Lir Morlan - **Maszkabál –
A Skarlátruhás hölgy 18**

Tordai Gábor - **Tudom milyen. 19**

Macskas Tosca - **Álmok völgye 19**

Tad Rayder - **Csillagok 19**

kosakati - **Föld-varázs 19**

Interjú Varga Attila junior concept artisttal

Saját társasjátéktól a rejtélyes jövőig

Az elmúlt év visszajelzései és tapasztalatai alapján az eddig felkeresett grafikusok jó kezdeményezésnek tartják az őket bemutató sorozatunkat. Mostani interjúalanyunk, Varga Attila Gellért, aki junior concept artistként és illusztrátorként dolgozik, az előzetes levelezésünk alatt így fogalmazott: „Az eddigi megjelent számokat megtekintve úgy látom, hogy tényleg nagyon körültekintően kíváncsiak a szakmát és az alkotókat megismertetni az olvasókkal, ami kifejezetten tetszik és nagyon jó kezdeményezésnek tartom.” S valóban az egyik célunk az, hogy bemutassuk ennek a szakmának a sokrétűségét az alkotókon keresztül. Mint azt a felkérő levelekben is megfogalmazom: „Az eddigi tapasztalatainkból kiindulva úgy tűnik, hogy itthon mintha kicsit mellőzve lennének a hazai SFF művészek úgy általában, a zsánerrel foglalkozó kiadványokban – sokan pl. természetesnek veszik egy-egy könyv, magazin borítójának létét, nem is gondolnak bele, mennyi munka van ezek, illetve egyéb grafikai munkák mögött.” Úgy tűnik, hogy tavaly januárban elindított sorozatunk nem csak népszerű, de közeledünk is a kitűzött célhoz. Eme kissé hosszú bevezető után ismerkedjünk hát meg egy újabb, véleményem szerint tehetséges magyar grafikkal.

– Kedves Attila! Ahogyan azt szoktuk, kezdjük az alapoktól. Mikor és miért kezdte el grafikával komolyabban foglalkozni? Hol végeztél ilyen irányú tanulmányokat, illetve tanulsz-e valahol jelenleg? A családot hogyan fogadta ez irányú törekvése?

– Varga Attila Gellért vagyok, huszonegy éves, és jelenleg Budapesten élek. Körülbelül négy-öt éve foglalkozom komolyabban a rajzolással, ami a filmek és videojátékok iránti rajongásomnak köszönhető. Gimi után egy két éves grafikus OKJ-s képzést végeztem el, ezt követte egy festő képzés, és most jelenleg egy három hónapos concept artist képzésen veszek részt a Mesharray iskolában. Szüleim mindig is támogatók voltak, amiért nagyon hálás vagyok. Idén tavasszal lesz, hogy két-három éve aktívan dolgozok grafikus, illusztrátor és concept artistként.

– Alapvetően milyen technikákat, eszközöket használ a képeid elkészítésére?

– Szinte csak digitálisan dolgozom, Photoshopban. Szeretem az illusztratív alkotásokat, de az elmúlt időben egyre több matte painting, illetve photobash technikával készült képem is van.

– Vannak-e példaképeid, mestereid, akik hatása esetleg érződik az általa megalkotott képeken?

– Hogy a hatásuk mennyire látszik meg, azt nem tudom, de természetesen van példaképem, aki nem más, mint Maciej Kuciara. Ő egy nagyszerű lengyel concept artist és illusztrátor, akire igazán fel tudok tekinteni. Természetesen vannak mások is, de ő volt az, aki a legnagyobb hatást gyakorolta rám a szakmán belül.

– Levelezésünk során így fogalmaztál „hatalmas megtisztelés és öröm volna, hogy olyan aktív alkotótársakkal kerülhetnék egy lapra, mint Kimagu vagy Dányi István.” Ezek szerint nem csak régebbi, vagy még ma is alkotó külföldi grafikusok, illusztrátorok lehetnek példák a hazai alkotók számára, hanem a magyar kortársak között is akadnak ilyenek.

– Természetesen. Úgy gondolom, hogy a hazai fronton is nagyon sok olyan kivételes alkotó van, akik könnyedén lehetnek példaképei a mai feltörekvő titánoknak. Marci és István munkássága igazán lenyűgöző, de természetesen rajtuk kívül még rengeteg olyan magyar alkotó van, akiknek a munkáját nagyon szeretem és tisztellem. Például Kedves Éva, Szabados László, Balázs Ágoston, Kovács Péter, Szabados Mike, Marton Ádám Marton és még sokan mások.

The Red Priest 01

– *Tanulmányaid követően hol tudtál a szakmában elhelyezkedni, és milyen munkakörben?*

– A gimnázium után és jelenleg is szabadúszóként tevékenykedem. Bár fontos megjegyezni, hogy nem teljes munkaidőben. Sajnálatos módon még nincs annyi megkeresésem, hogy teljes mértékben ezzel tudjam fenntartani magamat. Jelenleg van egy fix állásom, amit napi négy órában végzek, és emellett próbálok mindent megtenni, hogy a szakmában is egyre jobban teljesítsek. Kezdetben főleg céges arculatokat és meghívókat terveztem, de az idő előrehaladtával egyre több olyan megkeresésem volt, ami már szorosabban kapcsolódott, a videojátékos és filmes iparhoz.

– *Mit szeretsz leginkább a szakmán belül alkotni?*

– Főleg fantasy-t, bár egyre több olyan képet szeretnék készíteni, ami ettől eltér. Újabban nagy lelkesedés alakult ki bennem a cyber- és steampunk kultúra iránt.

– *Láttam a portfóliódon, hogy vannak fanartjaid, pl. a [The Witcher](#)-hez. Ebben a konkrét esetben a játék, a regények, vagy a sorozat inspirált?*

– Ennél a képnél a sorozat volt az inspiráló. Nagyon élveztem a szériát, ami sok jó emléket idézett föl bennem arról az időről, amikor a játékokat nyüstöltem. Talán újra végig kellene vinni. :-)

– *Készítettél fanartot az „[Oathsworn: Into the Deepwood](#)” társasjátékhoz is, egy verseny keretében. Mondanál erről pár szót?*

– Egy Kickstarteres kampány része volt. A rajongóknak tartottak egy versenyt, ahol művészi alkotásokkal lehetett nevezni. A végén a kampányban résztvevők szavazhattak a legjobbnak ítélt alkotásokra. Harmadik helyezést értem el, aminek nagyon örültem, mert a díj maga a társasjáték volt, amit amúgy is terveztem megvenni. :-)

– *A „[Tainted Grail: The Fall of Avalon!](#)” c. Kickstarteres társasjátékhoz is készítettél több grafikát. Itt is csak afféle rajongóként?*

– Ez így van. Sajnos nem volt lehetőségem rajta dolgozni, de a játék világa lenyűgöző, ami szerintem bárkit megihlethet, aki szereti a dark fantasy témát.

– *Ha jól láttam, akkor a (ha nem is első, de) legnagyobb, legkiterjedtebb magyar készítésű asztali szerepjáték, a M.A.G.U.S., Kiválasztottak elnevezésű kártyajáték változatához is készí-*

tettél illusztrációkat. Ez felkérésre történt, vagy te kerested meg a kiadót?

– Egy, a játékon fejlesztőként is dolgozó ismerősöm ajánlott be és, azóta is készítem a kártyaillusztrációkat a csapatnak.

– *Egyébként a szerepjáték, a számos megjelent M.A.G.U.S. regény vonzott-e Ynev világára, mint grafikus, vagy csak szakmai kihívást jelentett? Illetve adódik a kérdés, játszol, vagy játszottál-e bárminemű asztali szerepjátékkal, vagy ilyenhez kapcsolódó kártyajátékkal?*

– Már korábban is találkoztam a M.A.G.U.S. világával, főleg a kalandkönyveken keresztül, de eddig még nem volt lehetőségem arra, hogy jobban elmélyüljek benne. A Tainted Grail viszont egy igazi hibrid az asztali társas és szerepjátékok között, amivel jelenleg is játszom.

– *Dolgoztál számítógépes játékokon is. Melyek voltak ezek, és mi volt az, amelyik eddig a legnagyobb kihívást jelentette?*

– A Vagrus: The Riven Realms nevezetű, magyar fejlesztésű videojátékon volt lehetőségem dolgozni a [Lost Pilgrims Studio](#) berkein belül. Hatalmas élmény és megtiszteltetés volt számomra, egy ilyen fantasztikus csapatnak dolgozni. Szerencsémre nem volt túl nagy kihívást jelentő dolog, mivel a stílusom és a munkamódotusom passzolt a csapatéhoz.

– *Van egy úgynevezett Red Priest képsorozatod. Ennek része a pl. a hátoldali borítónkon is látható kép. Ez csak egy képsorozat, vagy több is van mögötte?*

– A sorozatot részben a halloween eredettörténete, illetve egy lengyelországi utazásom ihlette. Nem teljesen kifejtett még a céloom ezzel a világgal, de a jövőben mindenképp szeretnék benne jobban elmerülni.

– *Van-e magadtól kedvenc képed, vagy olyan, ami közelebb áll hozzád, mint a többi?*

– Több is van, amit egészen kedvelek, de ez folyton változik. Jelenleg az „Atoning Monks” nevezetű képemre vagyok a legbüszkébb.

– *A munkáid során mit érzel erősségednek, és miben gondolsz úgy, hogy még fejlődnöd kell?*

– Az environment conceptek készítését szeretem a legjobban és ebben is vagyok a legmagabiztosabb. Fejlődni viszont folyamatosan kell, és tényleg egy végeláthatatlan mennyiségű dolog van előttem, amit még szeretnék megtanulni.

Enchanted forest

– *Saját társasjátékon is dolgozol, melynek címe Meteor Wars. Gondolom, nem egyedül viszed. Lehet erről valamit tudni, vagy még nincs olyan állapotban a projekt, hogy néhány képnél többet mutass belőle?*

– A játék a grafikus OKJ-s vizsgám alatt született és egyedül csináltam. Egy nagy project, amit szeretnék majd egyszer befejezni. Jelenleg egy darab prototípus van belőle, dobozostul, táblástul mindenestül. Bár a játék alapja, világa, mechanikája egész szórakoztató, viszont sok idő és tesztelés szükséges még ahhoz, hogy tényleges produktum legyen belőle.

– *Egyébként honnan jött a társasjátékok szeretete? Mennyire kell ezeket kedvelni, hogy sajátot akarj készíteni? :-)*

– Kisebbségek is sokat társasoztam, de a lehetőségek eléggé limitáltak voltak. Ma viszont igazi reneszánszát éli a társasjáték-ipar, így hamar megtalálja az ember azokat a játékokat, amikbe könnyen beleszerethet. Ez rám is teljesen igaz volt. A másik kérdést tekintve meg nem kell túl sok ahhoz, hogy az emberben megszülessen egy saját társas gondolata. Elég egy jó ötlet és egy kis kreativitás.

– *Evezzünk kicsit más vizekre. Író „kollégáktól” is meg szoktam újabban kérdezni, hogy alkotás közben hallgatnak-e zenét, és úgy általában milyen zenét szeretnek hallgatni, illetve inspirációként használják-e. Te, mint grafikus, hogy vagy ezzel?*

– Általában valami egyszerű, monotonabb zenét szoktam hallgatni, hogy el tudjak mélyülni a melóba. Nagyon sokszor viszont különböző podcast-eket is berakok a háttérbe, főleg szakmával kapcsolatosat, (Level Up!, LUCIDPIXUI, Art Cafe) de nagyon szeretem az élet nagy kérdéseivel foglalkozókat is. (Dr Jordan B. Peterson, Joe Rogan.)

– *És hogy állsz a filmekkel, sorozatokkal? Vannak-e örök kedvencek, vagy olyanok, amelyek megihlettek (a The Witcher-en kívül :-), és a virtuális vásznon valóra váltak?*

– Nagyon szeretem az igazi klasszikus animéket, filmeket, sorozatokat. Nagy rajongója vagyok például A Gyűrűk Urának,

Meteor Wars

a Rettenthetetlennek, az Út a Vadonba című filmek, az Evangelion nevű animének és még nagyon, nagyon sok másnak is és ezek általában meg is ihletnek. Tényleg egy egész hosszú listát tudnék ezekből összeállítani.

– *Jövőbeli tervek, projektek? Van valami olyan a láthatáron, amelyről beszélhetsz?*

– Elsődleges célom, hogy egy itthoni stúdióba bekerüljek, ahol a portfóliómat gyarapíthatom és megfelelő tapasztalatot szerezhetek. Szeretnék majd különböző újabb témákat is körüljárni és technikákat megismerni. Kifejezett project nincs nagyon tervbe véve, de akik rendszeresen követik a munkásságomat azok pontosan tudhatják majd, hogy éppen miben mesterkedem.

– *Ezúton is köszönöm szépen az interjút, és hogy a rendelkezésünkre álltál. További sikeres alkotómunkát kívánok a szerkesztőség nevében!*

– Én köszönöm a lehetőséget és a megkeresést, és nektek is sok sikert a továbbiakban.

Camelot

Dave Stark

Vakrandi

István az izmait a tükör előtt feszítette, már ha egyáltalán volt neki a csonton és bőrön kívül, de ő mégis Arnold Schwarzeneggernek látta magát. Miután elégedett lett az alsógatyás pálcikatest látványával, elkezdett készülődni a randira. Bement a fürdőszobába, levetette nadrágját és beállt a forróvizes zuhany alá. Tusolás közben valami régi amerikai sláger énekelt, pedig a szövegét is alig tudta, illetve a címében se volt biztos. Talán a Pretty Woman lehetett. Megmosta rövid, sötétbarna haját, ami utoljára talán másfél hete láthatott sampont, azóta zsíros csimbókokba állt már össze. Miután végzett, lenyírta a borostáját a már alig működő villanyborotvájával. Dolga végeztével kislisszant a fürdőszobából, át a nappaliba, közben olyan táncot járt, hogy még maga Fred Aister is megirigylé.

Egy kis egyszobás külvárosi lakásban élt egymagában. Egyszerű pénztárosként dolgozott a helyi szupermarketben. Nem igazán járt sehova szórakozni ifjabb korában sem, nem ismerkedett csinosabbnál csinosabb lányokkal, inkább otthon maradt és nyomta a Call of Duty-t és a GTA-t. Viszont most huszonhat éves korára tett valamit az ügye érdekében: regisztrált egy társkereső oldalra, ahol összeismerkedett egy vele egykorú hölgygel, aki egy bankban dolgozott és ma végre együtt vacsoráznak.

Bement a szobájába, hogy felvegye az ingét, az öltönyét, amiket utoljára a szakközép idejében vett fel. Illetve erre az alkalomra a sarkmenti kínai üzletben vett egy csokornyakkendőt is. Felöltözött, és minden

ugyanúgy passzolt rá még mindig, mint tizennyolc éves korában. Gyorsan visszament a fürdőbe, hogy befújja magát dezodorral és megmossa a fogát, ami a hajmosás mellett szintén egy időszakos tevékenysége volt. Még a fésűjével megigazgatta kicsit a haját, és így már össze is állt a kép, indulhat a randira. Hopp! Számára egy apróság majdhogynem kimaradt: erre az estére vett egy csomag övszert, ha esetleg nagyon jól alakulna a randi. Első alkalom, szörnyen izgult, de igyekezett, hogy minden sikeresen menjen majd.

Ránézett az időre a telefonján: 18:28 volt, két perc múlva itt lesz a busz a háza előtt.

Sietve vette föl a cipőjét, kezébe vette az ajándéknak szánt rózsacsokrot és rohant le a buszmegállóba... kár volt, a busz már jóval előtte elment. Az étterem húsz percnyi gyaloglásra volt, a randit pedig hét órára beszéltek meg, még időben odaér.

Éppen hogy elindult, elkezdett havazni, pedig még csak november vége volt, bár amilyen szélsőséges idők vannak, nem lehet rajta meglepődni. Elkezdett futólépésben haladni, hogy legalább átmelegedjen kissé, mert a zakóján csak egy vékonyabb dzseki volt, ami annyit ért, mint rollerral elindulni a Szaharába.

Háromnegyed hétre ott is volt már a város egyik igazán puccos étterménél, ahol megbeszélték a randit.

István az indulás előtt számolgatott, és az jött ki neki, ha mindketten csak egy-egy tányér salátát esznek poháryi víz kíséretében, akkor is rámege az egésze a félhavi fizetése, annyira drága ez a hely. Várt kint tíz percet, de nem jött, úgy gondolta, inkább bemegy, hátha ott van Ő is. Betért, nézett jobbra, nézett balra, sehol se látta. Leült az asztalhoz, rendelt egy üveg bort és szépen elkezdett iszogatni. Elmúlt már hét óra, de még akkor sem látta azt a csinos hölgyet, akivel már napok óta csak álmodott...

Ann Heart

A halottlátó

Ann mozdulatlanul lapult a fűben. Még lélegzetét is visszatartotta, nehogy kitudódjon jelenléte. Élvezte, ahogy a lány szellő által életre keltett fűszálak cirógatják bőrét. A mezőn nyiladozó színes vadvirágok és bokrok illatáradatától kissé megbódult. Eszébe juttatta gyermekkorát, mikor testvéreivel játszottak együtt a házuk mögötti hatalmas mezőn. Imádta azt a helyet. Mindenkitől távol volt, biztonságot és nyugalmat adott. Volt egy tó is nem messze a házuktól, ahová édesapjuk szokott elmenni pecázni. Néha ő is vele tartott, csak hogy a papa ne legyen egyedül. Testvére sosem ment velük, mert unalmasnak tartotta a horgászást. Ilyenkor Ann figyelte, ahogy apukája nagy gondossággal felszereli botjait. Míg papa a halra várt, a lány addig felfedezte a tó vadregényes környezetét. Hiszen az nem volt olyan unalmas, mint ahogy azt Pat hitte. Tele volt élettel. Hangyákkal, lepke-kkel, rovarokkal, madarakkal, amiket szeretett megfigyelni. Már ekkor elhatározta, hogy biológus lesz.

De ahányszor kijöttek ide, mindig ránézett az üresen ácsorgó fapadra, melyen Mike bácsi üldögélt. Hiányzott neki az idős úr. Nagyon kedves volt, mindig mesélt valami történetet az életéről és mindig volt nála finom cukorka, melynek ízét Ann imádta.

Egy puffanó hang hallatán visszatért a jelenbe. Kezébe ott volt Nikon tükörreflexes gépe, melyet egy virágon felfelé tartó katicára fókuszált, de annyira elkalandozott, hogy idő közben a célba vett alany már kimászott a képből. Kissé fáradtnak érezte elméjét, így inkább elpakolta fényképezőgépét és elterült a fűben. Az életben, mely ott zsongott körülötte szüntelen. A nap meleg sugara átsütötte minden porcikáját. Élvezte ezt a pillanatot. A madarak csicsérgése ellazította.

Határozottan úgy gondolta, hogy minden akkor kezdődött, mikor Mike bácsi meghalt. Próbált vele kommunikálni, de akkor ő még kislány volt és megriadt a különös, megmagyarázhatatlan jelenségektől,

melyek a házukban történtek. Nem egyszer volt, hogy halk koppanásokat, nyikorgásokat hallott. Álmában olykor az öreg jelent meg és segítségért kiáltott. De volt olyan is, mikor teljes alakban jelent meg és átlibeggett a szoba egyik végéből a másikba, majd abba az irányba mutatott, ahol a háza állt. Ann rémületében nem értette, mit akarhat a kísértet, csak napokkal később, mikor megtalálták Mike bácsi holttestét házában, tudatosult benne, hogy mit is próbált közölni. Legalábbis ő azt hitte, de pár napra rá ismét megjelent szobájában.

Elhatározta, hogy úgy csinál, mintha észre sem venné, bár ez volt a legkevésbé betartható ötlete, hiszen ki ne rökönynödjön meg egy lebegő entitás láttán? Valamit muszáj volt kitalálnia, amit be is tartott, ám ezzel csak magára haragította az öreg szellemét. Így már a családot is rettegésben tartotta. Éjszaka, mikor mindenki aludt, csak Ann nem, lépteket lehetett hallani, és volt olyan is, mikor az ajtók maguktól csapódtak be, pedig egy ablak sem volt nyitva. Az egész család rettegésben élt, de ezt Ann nem hagyhatta. Fogta magát és elment a házhoz. Ezt a pillanatot milliószor lejátszotta a fejében. Mikor meghallotta a zuhanó repülőgép hangját, mely pont az ő házu-kba csapódott be, majd nagy robbanással felrobbant. Ott lett vége csodálatos gyermekkorának. Megtörték. Megtörték lelkét, mely addig tiszta volt és ártatlan.

Beletelt néhány évbe, mire feldolgozta a tragédiát. Sok ember segített neki, sok barátja is lett. De különleges képességétől nem szabadult meg. Idő közben meg kellett tanulnia együtt élni ezzel a tehetségével és átok helyett áldásnak tekinteni rá. De sikerült. Sok szellemmel találkozott, kik segítséget kértek tőle. Kik jelenlétükkel, kommunikációjukkal megijesztették még élő szeretteiket, pedig ártani nem akartak, csak tudatni velük, hogy még ott vannak, még nem léptek át a fénykapun. Mikor az élők Ann segítségével szembesülhettek elhunyt rokonaikkal, megbékéltek és így el tudták engedni családtagjaikat. Mert a halál után nem csak az élőknek rossz.

Annak a reményében jött vissza ide, hogy lezárja múltját, hogy ő maga is megbocsátást nyerjen, még ha oly nehéz is itt lennie. Mert nehéz volt, hiszen családja még mindig élhetne, de az élet kegyetlenül elvette őket. Sokáig azt kívánta, bárcsak ő is meghalt volna, akkor most lelke nem szenvedne hiánytuktól, de rájött, nem lehet önző. Segítenie kell másokon.

Ariela Grandi

A szél

Ágika a szomszéd házba született. Pajkos kislány volt, aki szeretett a kitalált fantáziavilágában élni. Abban a korban talán még ez aranyos is volt, de később úgy érezték a szülei és az utcabeliek is, hogy valami nincs rendben a kislánnyal. Kati sem szívesen engedte a majd egykorú fiát játszani vele.

– Ne mássz olyan magasra, Ágika – szólt rá egyik nap a kertben –, leesel!

– A fa tetején laknak a tündérek – szólt vissza boldogan, és mászott feljebb. Úgy kellett lehozatni a fáról, és a legszomorúbb az volt, hogy már nem először.

Ahogy nőtt, úgy húzódtak el tőle a gyerekek sorra. Néha Kati kisfia, Áron szokott beszélgetni vele a kertben, mert sajnálta őt, de az utcán nem mutatkozott volna a hibbanttal. Legalább is úgy becézték a többiek a háta mögött. Kati egyszer a műhely mögé sompolygott, hogy kihallgassa, miről beszélgetnek ezek ketten.

– Miért mentél el múltkor a mocsárba? Tudod, hogy nem szabad. Bármikor belefulladhattál volna. Az egész utca téged keresett.

– A szél súgta nekem – felelte természetes mosollyal. – Azt mondta, menjek a kanyar után a harmadik bokorhoz, mert valakinek szüksége van rám.

– Tudom. Az egész utca erről beszél. – Nem akarta azt mondani, hogy ezen nevet. – Valami állat volt beszorulva, vagy mi.

– Egy kis róka fuldoklott a mocsárban. Kimentettem – hajtotta le a fejét szomorúan –, csak amikor kihúztam onnan, annyira meg volt rémülve, hogy azonnal elszaladt, és nem hisz nekem senki.

Kati azonnal átment a lány anyjához és megkérte a szüleit, hogy többet ne engedjék a fia közelébe.

Áron kicsit meg is sajnálta szegényt, mennyire beteg, ami az évek során csak fokozódott. Az iskolában is többször figyelmeztette osztálytársait a közeledő bajról, de a faluban volt elemében igazán. Nem egyszer becsengetett házakba, hogy elmondja megérzéseit. Persze nem hitt neki senki, és ha valami mégis bekövetkezett, őt gyanúsították meg, hogy köze van hozzá, csak bebizonyítsa igazát.

Egyszer lehettek vagy tizenöt évesek, mikor Áron a barátaival a tóra ment sátorozni pár napra. Másnap éjjel Kati éktelen dörömbölésre riadt fel.

– Ágika, te vagy az? – nyitotta ki az ajtót álmosan. – Menj haza aludni! Már nagyon késő van – próbált összerakni egy értelmes mondatot a sötétben.

– Kati néni, a fia nagy bajban van! – kiáltott rá akkorát, hogy a kutya mérgében elkezdett csaholni rá.

– Hallgass, Buksi! – szólt az ebre. – A fiam – fordult a lány felé – a barátaival van. Vigyáznak egymásra. – Nem mintha nem

féltené a gyerekeit, de nem koslathat utána éjnek idején szegényt hozni a fejére a barátai előtt. – Nagyon jó úszó, nem fog belefulladni a tóba – csukta be az ajtót. Nem volt kedve tovább magyarázni neki, majd összeesett a fáradtságtól. Bezárta és visszafeküdt. Ágika állt ott tovább ártatlanul.

– De nem is fullad a vízbe – mondta már halkán, talán saját magának. Más úgy sem volt ott.

Azt gondolta, hogy ha senki nem hisz neki, nem baj, de a legjobb barátját megmenti, ha meg is haragudna rá. A tó el volt vagy hat kilométert a háztól, de végig futott, mert barátja élete függött tőle, vélte. Amikor odaért, teljes sötétség uralkodott. Mínd a négy sátorban aludtak a fiatalok. Odalépett az elsőhöz és szölogatni kezdte barátját halkán.

– Áron, Áron. – De nem felelt senki. – Áron itt vagy? – kérdezte a másikhoz érve. Onnan egy álmos leány hang szólt vissza.

– Nem. A fa melletti – nyögte ki magából és nem törődve, ki szölogatta barátját, aludt tovább.

Ágika a fához settenkedett és onnan leste a közeledő veszélyt. Fogalma sem volt róla, mi lehet az, csak érezte. Azért felkelteni nem merte volna őt, mert tudta, hogy nagyon megharagudna rá. Egyszer csak valami mozgást vett észre a sátor kicsinyke ablakánál, de a hold nagyon kevés fényben fűrésztötte a tópartot aznap éjjel, így nem látott majdnem semmit. Közelebbre hajolt, és akkor vette észre, hogy a kiszakadt sátorablak hálójában csúszik be egy kígyó. Azonnal elkapta, kirántotta és akkorát esett hátrafelé, hogy visszhangzott az egész part. Persze felriadtak a zajra mindnyájan. A kígyó sem hagyta magát, és megmarta az első személyt, akit ért, vagyis Ágikát. Ezt a szörnyű pillanatot látta meg a sátorból éppen ki mászó Áron.

– Mi történt?

– Ki az? – kérdezték a többiek egymástól.

– Ágikát megmarta egy kígyó! – térdelt le hozzá. – Hívjatok mentőt! – emelte fel a fejét. – Mit keresel itt? – Pedig ez most egyáltalán nem érdekelt.

– Meg akartalak menteni. A szél azt súgta, bajban vagy – mozdította meg a fejét.

– Feküdj nyugodtan! – nyomta vissza a földre tenyerével.

– Itt nincs téroró – szólt a beszélgetésbe a magas fiú –, kiszaladok az útra – mondta és már el is tűnt. Áron pofozgatta Ágikát, aki elvesztette közben az eszméletét, és mire visszatért a fiú a jó hírrel, hogy sikerült telefonálnia, Ágika meghalt.

A fiatalok napokig próbálták feldolgozni a szörnyűséget. Most már az egész falu hitt neki.

– Anya! Megmentett engem – mondta szomorúan az asztalnál ülve Áron.

– Tudom, kisfiam – sóhajtott a levegőbe Kati. – Ha hiszek neki és vele megyek, talán másként végződik. – Nem bírta elrejtetni lelkifurdalását.

Hónapok múltán a történet kissé kifakult és már nem fájt annyira. Kati kimondhatatlan hálát érzett a kislány iránt, hiszen az életét adta azért, hogy a fiát megmentse.

Mint minden vasárnap délután, most is kiment a temetőbe friss virágot vinni. Leguggolt a sír elé, felnézett az égre, elmosolyodott a nyugalomban vonuló báránnyelűcskéken. Aztán behunyta a szemét és hagyta, hogy simogassa az arcát a langyos szellő, és hallgatta, mit mesél a szél.

kosakati

Váci utcán, Váci utcán...

A szokásos útvonalon ment ma is hazafelé. Leszállt az Erzsébet-hídnál és elindult a Váci utcán.

A Deák térhez közel, egy mellékutcában lakott, de a Váci utcát nem szívesen hagyta volna ki. Szeretett végigmenni a nyüzsgő belvároson. Élvezte, ahogy ügyesen kormányozva lépteit gyorsan suhant a sűrű tömegben. Soha nem lépett senkinek a lábára, nem ütközött össze senkivel, nem szorították a falhoz, nem sodorták el. Magában ezt úgy nevezte, hogy „áthatolok, mint kés a vajon”. Ez amolyan hobbi-féle volt nála, talán mánia. Katonaember volt; ezredes. Nem volt még öreg, de már fiatal sem, mégis ragaszkodott ehhez a kicsit gyermeteg, mindennapi szertartáshoz.

Katonás, szabályos, gyors léptekkel haladt. Közben szinte magától előjött a régi, kedves kis dallam; Váci utcán, Váci utcán... Szinte mindig ezt dúdolta magában egészen a Deák térig. A felesége nagyon utálta ezt a dalt, meg a Váci utcai séta-mániát is. Nem is tartott sokáig a házasság. Az asszony először csak a Váci utcát kifogásolta, aztán már semmi sem volt jó neki, ami az ezredessel kapcsolatos. Egy napon aztán összecsomagolt, és elköltözött a gyerekekkel együtt.

– Váci utcán, Váci utcán... – dudorászott az ezredes. Éppen a virágáros standja előtt ment, amikor észrevett a tömegben egy fiatal nőt. Úgy tíz méterrel mehetett előtte. Magas volt, karcsú és méz-szőke, hosszú haj omlott a vállára. Nagyon szép járása volt. Viszonylag gyorsan ment, mégis kecsesen, nőiesen. Nem trappolt, mint sokan a fiatalok közül.

– Váci utcán, Váci utcán... – dudorászott az ezredes.

– De jó lenne az arcát is látni! – gondolta. Nem mintha ki akarnék kezdeni vele, de ilyen gyönyörű haj, ilyen gyönyörű mozgás... gyönyörű lehet az arca is.

Katonaember lévén szerette, ha a dolgok teljesen rendben vannak, kerek, rendezett egységet alkotnak, tehát aki hátulról szép, annak előlről is szépek kell lennie. Felébredt benne a kíváncsiság és rákapcsolt.

– Megpróbálom lehagyni, aztán a könyvesbolt előtt majd megállok, mintha a kirakatot nézném, megfordulok, és látni fogom az arcát... – gondolta, és megszaporázta a lépteit. Igyekezett a szokásosnál is gyorsabban haladni. Már csak két háznaira van a könyvesbolt...

– Jó lesz sietni! Jó lesz, ha még egy kicsit gyorsítok... Gyerünk, öregem, na, mi lesz, öregem...?

– Váci utcán, Váci utcán... – dudorászta, de ez már nem a szokott, jókedvű dudorászás volt, hanem inkább csak mérges morgás. Akárhogy is igyekezett, a távolság nem csökkent. A tíz méter tíz méter maradt, pedig a könyvesbolt már nagyon közel volt.

– Na, lótték a tervemnek! A kirakatnál már nem tudom megnézni az arcát!

Gyorsított, gyorsított, de a távolság nem csökkent, a tíz méter tíz méter maradt.

– Hát miféle nő ez? Nem áll meg egyetlen kirakatnál sem nézelődni? Nem fordítja el a fejét, hogy odanézzon valami érdekes látnivalóra? Úgy megy, mint egy gép, szépen, szabályosan, gyorsan és hatékonyan...

– Már vége az utcának, de nem sikerült lehagynom.

– Ej, öreg harcos, menj haza, fújd ki magad, ne loholj te már nők után!

Lemondva az apró kis kalandról lelassította lépteit. Jóformán csak andalgott. A szokatlan tempó figyelmetlenné tette, a lábára lépett egy embernek.

– Na, még ez is! Menj haza, vén majom! – mondta magának.

Átvágott a Deák téren. Megtorpant. A mézszínhajú nő épp most fordult be abba az utcába, ahol ő lakott. Furcsa érzést keltett benne az, hogy andalgása ellenére a kettejük közti távolság nem nőtt meg, nem is csökkent, változatlanul tíz méter maradt.

– Ez már aztán sok! – dörmögte, és meggyorsította a lépteit. A nő is sietősebbre fogta.

Az ezredes most már dühös volt, a kudarc elrontotta napi kedvenc szórakozását, a kíváncsiságát sem tudta kielégíteni, nem látta a nő arcát, csodálatos képessége, az „áthatolni, mint kés a vajon” is cserbenhagyta, ráadásul lóg a nyelve. Szeretett volna már otthon lenni és elfelejteni az egészet.

A nő csak ment előtte az utcán, mintha vezetné, ő pedig utána, egyszerűen azért, mert arra vezetett az útja hazafelé.

A nő megállt a ház előtt, amelyikben ő lakott. Táskájaából elővett valamit, megnézte, visszatette, aztán belépett a kapun.

– Na, ez már sok! Úgy megy előttem, mintha zsinóron húznák egy hátam mögötti tükör segítségével. Olyan ez, mint egy fordított tükör. Előttem mozog pontosan tíz méterrel, mindig pontosan olyan sebességgel, mint én. Mi lehet ez? Talán egy mogyorónyi kamera lebegett mögöttem végig, ami őt irányította?

– Pont abba a házba ment be, amelyikben én lakom... ez sem lehet véletlen...

Tétován belépett a kapun. Hallotta a nő lépéseit, ahogy megy fel a lépcsőn.

– Vajon hányadikra megy? – megállt hallgatózni.

A lépések is elhallgattak... Az ezredes várt... Nem hallott semmit... Elunta... Lassan elindult felfelé a lépcsőn. Újra hallotta a nő lépéseit... felfelé a lépcsőn.

Most nem a léptei, hanem a gondolatai gyorsultak fel... Ez a tíz méter... Hogy lehet ezt így betartani? Milyen technika kell ehhez? Kémkedés? De ki? Ki ellen? És miért pont tíz méter?

Eszébe jutottak azok a kis fel- és eltűnő tisztázatlan pontocskák a radarképernyőn, amikről nem kellett jelentést írni.

– Technikai gyerekcipő! – mondták rá mindig.

– Túl sok fantasztikus regényt olvasol! – mondta a tábornok sokadszor, amikor megpróbálta szóba hozni.

– Ki lehet ez a nő? A belső elhárítás küldte? Talán külföldi hírszerző? Nem, az nem lehet! Vagy kilenc méterről lőnének le, vagy tizenegyről fényképeznének. De ez az állandó tíz méter... Földönkívüliek!... Csak ez lehet a megoldás... Ha még a tábornoknak is a szájába tudták adni azt a kifejezést, hogy „technikai gyerekcipő”, amit egyébként nem is tudna hibátlanul kiejteni...ch...

Félig kíváncsian, félig megadóan elindult felfelé a lépcsőn.

Már meg sem lepődött, amikor látta, hogy a nő becsönget az ő ajtaján.

– Kit keres? – kérdezte fáradt, megtört hangon.

A nő egy lassú, kecses mozdulattal megfordult.

– Szia, apa! Igaz, hogy évek óta nem találkoztunk, de azért nem kellene úgy nézned rám, mint egy marslakóra!

Biró B. Balázs

A kék vár

A csillaghajó könnyedén lépett be a bolygó légterébe és leszállt a felszínén, mint egy kecses szitakötő. S bár erre kikötő nem volt kiépítve, mégis stabilan megült a sárgás púderszerű homokon. A hajópalló lágyan sistereregve lenyílt. Okker overallba öltözött szkafanderek másztak elő – rostélyuk aranyhárga, melyen az egész kietlen pusztaság lágyan tükröződött –, amiket hirtelen felkapott a súlytalanság, mint a szél az őszi avart. Nagy ívű, könnyed mozdulatokkal ugrottak ki a csillaghajóból. A központi egység – mert volt humorérzéke – a bécsi keringőt sugározta az űrhajósok fülébe, míg azok örömlükben szállkostak ide és oda. Aztán egyszer csak az egyik overall észrevett valamit a távolban a nagy forgás közepette. Bele is recsegett a sisakba rejtett rádióba, míg a többiek a súlytalanság eufóriájában úsztak és bukfenceztek.

– Kovács alezredes úr, hall engem? Vétel! – szólt bele, míg abbamaradt a bécsi keringő.

– Igen. Vétel.

– Láttam valamit a horizontnál, megnézhetnénk, uram! Vétel.

– S mi az? Vétel.

– Valami épületféleséget láttam! Vétel.

– Jól van, derítsék fel! Két órát kapnak, nem többet. Hármannak, maga, Dárdai és Kiss. Vétel.

– Értettem, uram! Vétel.

– Rendszerben, akkor megbeszéltük. Vétel.

Ezután a rádió recsegése abbamaradt. Az okker színű szkafanderek elindultak a képződmény felé, a citromsárga homokon nagyokat szökellve. Az oxigénben igen szegény légkörben mályvaszínnel csillantak meg a hatalmas, közeli aszteroida övvel rendelkező égitestek. A szökellésben elfáradt Kiss törte meg a csendet. Rádiója felreccsent:

– Azt hiszem, jobb lett volna, ha hozzuk a felszínjárót.

– Ide? – kérdezte az expedíciót vezető Újfi.

– Igen, Kiss, itt csak elakadt volna a homokban.

– Jaj, ne csináljátok már! Ez erre lett kitalálva.

Újfi válaszolt:

– De nem elég nagy a bolygó gravitációs mezője. Azt is megkockáztatom, ugyanígy lebegne, mint mi!

– Jól van – hagyta rá Kiss a másik kettőre.

Közben elérkeztek a messziről látott objektumhoz. Az okker szkafanderek megpróbálták megállni, de a súlytalanság miatt ez annyira nem volt egy könnyű feladat. Mire sikerült megállniuk, ismétetlen megszólalt a sisakrádiójuk:

– Itt Kovács! Vétel!

– Háljuk önt, uram! Vétel – szóltak mind az egyszerre a szájuk előtt lévő kis mikrofonba.

– Ott vannak már? A műszerek szerint megálltak.

– Igen, uram! Jelentem, itt állunk az objektum előtt.

– Remek, itt a hajónál zárlat adódott, jelenleg takarékos áramforrásról megy minden. A Napelemeket kihelyeztük. Legyenek pontosak! Vétel.

– Igen, uram! Igyekezzünk! Vétel.

– Ne hozzanak semmi feleslegeset, ez parancs! Vétel. Vége.

A rádió ismét elhallgatott.

– Jól van, fiúk, hallottátok a parancsot!

Kisvártatva Dárdai szólalt meg.

– Utálom ezt a rostélyt! Eltakarja az igazi színeket! Nem látok semmi valódit ebből a bolygóból, én ezt felhajtom!

– Nem ajánlom – hullott vissza a földre Kiss.

– Miért? – feleselt Dárdai.

– Mert a kozmikus sugárzást is megszűri ez az aranyozott rostély! – szólt vissza Kiss.

– Hát nem figyeltél az oktatáson, Kiss!

A veszekedést Újfi zárta rövidre. Az okkersárga szkafander arca megjelent, a felhajtott aranyhárga rostély kacsintva csillant, mikor felhajtotta a sisak tetejére. Az üvegburából egy fiatal, borostás arc bámult ki, akár egy aranyhal. Tettét a társai is követték. Kiss és Dárdai is felhajtották a saját maguk rostélyát. Az ő arcuk is megjelent. Humanoid emberek voltak a Föld bolygóról, a Tejút kies szegletéből.

– Na, nem jobb így? – csapta felkaron Dárdai Kisst.

– De.

– Urak! – szólt Újfi. – Nézzük meg ezt az építményt!

A csapat összes tagja megfordult, hogy jól szemügyre vegyék az építményt, a kék várat.

– Hát ez valami elképesztő! – suttogta Dárdai.

– Igen, az! – válaszolta Kiss.

– Srácok, erre nincsenek szavak! – csatlakozott ámulva Újfi.

Az építmény kékre mázolt kerámia lapokból volt kirakva, akár a bábeli kapu. Sehol máshol a közelben nem volt építmény, csak ez az egy. A mázas téglák nem csak kék színben szíporakáztak a napfényben: középen egy hosszú rózsabokor futott körbe a zikkurat szerű építményen, de ez is a mázas téglák briliáns megmunkálása volt. A falat alul és felül cikkcakkos, aranyozott díszítés tette még impozánsabbá, s mindez csillogott a vakító napfényben.

– Hogy maradhatott ennyi ideig épségben! Ez bámulatos! – csodálkozott hangosan Dárdai.

– Micsoda kincsek lehetnek bent!

– Kiss, a parancsnok úr világosan megmondta, hogy nem hozhatunk magunkkal semmit! Csak bemegyünk és körülnézünk! Ennyi!

Dárdai nem vett tudomást az előbbi jelenetről. Csak folytatta a maga kis mondókáját, mire a másik kettő rá figyelt és nem a veszekedésre.

– Szinte hallom, ahogy hívogat! Ti nem halljátok?

– Mi nem! – felelte Kiss kegyetlen közönyösséggel.

– Figyeljétek jobban! Pszt! – recsegte Dárdai.

Csöndben maradtak és vártak. A kék zikkurat csak csillogott a hideg, fagyos, kénsárga, kozmikus sivatag dűnéi között.

– En nem is érte... – próbált felcsattanni Újfi.

– Pszt! Most! – kiáltott Dárdai.

De a hangszóróból nem jött semmi.

– Valószínűleg a szó szoros értelmében megrészegítette a látványt! – vetette oda hetykén Kiss.

– Attól tartok én is! – szólalt ismét Újfi Kiss felé fordulva.

– Most nézd meg, így mitévők legyünk vele?

– Kiss, én azt gondolom, az a legjobb, ha bemegyünk, de szedd elő a sugárvetőt! Nem tetszik ez a hely nekem.

Dárdai mit sem törődve velük, csak állt és nézte a csillogó építményt. Odalépett mellé Újfi és Kiss sugárvetővel a kezében.

– Gyere, állj fel a térdelésből! Bemegyünk.

– Miért van nálatok sugárvető? Olyan békés hely ez!

– Sose lehet tudni, Dárdai! Puff! – Szórakozottan Dárdaira célzott a kibiztosítatlan fegyverrel.

– Ezt azonnal fejezd be, Kiss! Ez Parancs! – emelte fel a hangját Újfi.

– Jól van, na, csak viccelődtem!

– A sajátjainkon sose! Ki mondta? – förmedt rá Újfi.

– Jól van! Befejeztem, tényleg!

Dárdai közben fellát a térdelésből, de továbbra is kábán nézegette a csillogó kék várat. Újfi elindult, utána a többiek: középen ment Dárdai, hátul pedig Kiss. Így cammogtak be a kapuk nélküli, mázas és faragott kerámia lapokkal díszített főkapun. A rózsabokorszerű vonulat belül is folytatódott.

– Itt lámpára lesz szükségünk! Mindenki kapcsolja fel a sisak-lámpáját és a szkafander váll lámpáit! – adta ki a parancsot Újfi.

– Igenis! – jött a válasz.

A többiek úgy is tettek. Mind felkapcsolták a lámpákat, így vágtak neki a zikkurat belsejének. A földről nagy távot megtett izzók búvköre glóriaként ragyogott a sötétségben, s hosszan elnyúlt árnyalakokat ragasztott a padlóra és a falakra. Ahol jártak, amerre forogtak, ők is mindig odavetültek, csak egy kicsit előrébb. Így hatan egyre beljebb haladtak az épület belseje felé.

– Egyre jobban hallok a fejemben! Hív! Már nem bírom elviselni! – sírt fel Dárdai.

– Mit mond? – kérdezte Kiss gyanakvó arccal, s közben kezében egyre jobban szorongatta a sugárvetőt.

– Gyere, gyere, gyere! Ezt ismétli folyton! Nem bírom! – Könnyei lecsordultak az arcán. Dárdai ordítva kiszakadt a sorból és végigviharzott a hosszú folyosón. Nyomában lobogott halogén glóriája.

– Dárdai! – üvöltötte neki. – Gyere vissza!

De a férfi nem hallgatott a szóra, csak rohant egyre üvöltve, míg el nem tűnt hirtelen fénykörével együtt. Ekkor a többiek is utána rohantak, sugárvető pisztolyukat kibiztosítva. Nehéz dolguk volt, mert a gravitáció hiányában mindig a plafonnak ütődtek futás közben, ahogy Dárdai. Nagy nehezen utolérték Dárdait. A férfi elesve hevert a sötét nyirkos alagútban, lámpája még mindig fénykört varázsolott köré.

– Hát ezzel meg mi az ördög történt? – kérdezte Kiss.

– És azzal mi az ördög történt? – mutatott pisztolyával Újfi a terem közepe felé.

A sisak és váll lámpákból áradó fényoszlop megvillant egy regés rég ott felejtett asztronauta koponyáján. A csontváz mellkasa ki volt szakadva bordástól, szkafanderestől egyaránt. A sötét nyilasból most valami rózsaszínű élőlény kezdett kikúszni! Zöld szára volt, mely húsos szíromszerűségben végződött. A szirmok szétnyíltak, torkolatuknál vad állkapcsos fogak végződtek, melyek csattogtak. Újfi és Kiss nem habozott, lőtt. A vörös fény sugar becsapódott az élőlénybe. Az idegen organizmus felordított, majd rohamot intézett az asztronauták felé. Mind a ketten futásnak eredtek, már amennyire bírtak.

A súlytalanság most hátrányukra volt. Bár Újfi is futásnak eredt, a lény elsőként őt vette célba. Süvített az alagút sötétjében a csápja, ráadásul Dárdai teteme is részeire szakadt, mikor abból is kikelt egy másik lény. Ez azonnal Újfi lábára tekeredett és egy harapással kitepte a mellkasát, mely lágy rózsaszínességgel szakadt ki. Kiss hátra sem nézett, csak szaladt előre. Erőfeszítéseinek hála kijutott a zikkuratból. A karján lévő beépített, digitális órára pillantott. Az óra két órával későbbi időpontot mutatott.

Ideje szólni a parancsnoknak – gondolta.

– Halló! Parancsok! – lihegte a mikrofonba.

– Igen, fiam? Vétel.

– Parancsnok úr – lihegte tovább –, valami élőlényt találtunk, ami mindent felfal, ami az útjába kerül!

– Egy kukkot nem értek abból, amit mond, fiam! Vétel.

– Parancsnok úr! Azonnal el kell hagynunk a bolygót! Azonnal – üvöltött Kiss, ahogy a torkán kifért – indítsa be a rakétát!

A csillaghajó már feltűnt a horizonton. Egyre közelebb és közelebb került, lépésről lépésre. Már csak két ugrásra volt. Kiss szinte látta Kovács őrnagyot, amint a pallóhoz tartozó bejáratnál áll a sugárvetőjével.

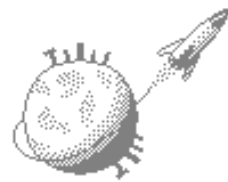
– Azonnal húzza le a fejét! – kiáltotta Kovács.

Kiss nem kötekedett, azonnal szót fogadott a parancsnak. Kovács ekkor azonnal tüzelt. A piros lövedék telibe kapta a rózsza alakú lényt, Kiss meg be tudott ugrani az űrhajóba egy nagy és jól célzott ugrással. Közben Kovács tovább lötte a lényt, lézernyalábok sora csapódott a rózsza alakú lénybe, míg a rámpa fel nem hajtódott. Ekkor bezáródott az ajtó, és egyszerre begyulladtak a rakéták, melyek teljes egészében ellökték a csillaghajót a kénsárga talajtól. Kiss a felemelkedő űrhajó belsejéből még látta, amint a rózsza alakú lény visszakozik a zikkuratba. Kiss csak ült az ablak mellett, és elmondott egy imát az életért és a két társa lelki üdvért, míg a hajó a mályvaszínű aszteroida gyűrűs égitestek közé emelkedett, fel a tintakék űrbe.

Lent pedig a zikkurat úgy csillogott, mint előtte és bent a testek csak némán heverték szerteszéjjel. A bolygó járt körbe pályáján, év jött évre, míg a csontvázakról szépen lassan leapadt rózsaszínes-lilás bíboros ragacsával az élő szövet. S a kék vár várt és várt a következő áldozatára.

Kockás Pöttyös

Amikor már nem lehet a spiritualitásba menekülni

Amikor Hősünk rájött arra, hogy le kéne tiplizni erről a spirituális útról, már nem tudott elmenekülni.

Akkor már nem tud elmenni, ha egyéniségének falai csak azok kedvéért léteznek, akik még látják ezeket a falakat.

Amikor a lelkében az emberek öröme és fájdalma egybemosódik saját élményeivel, akkor már a sorsa ez.

Tudja, milyen nagy mázlista valójában. És minden hiába, annyit képes hozzátenni, hogy lehazudja, elárulja, végigbohóckodja a szeretetét. Ennek következtében megjelenő fájdalom két szíven rezegnek benne, égetik belül. Démonokat csak azért nem alakít fájdalmaiból, mert már túlment azon a ponton, ahonnan még van visszaút a csilivili hamisságokhoz. Elég biztató az, hogy pár embert magával húzott a Nagy Hamisságbirodalomból a magányosan küzdők Igazságföldjére. Megtanulta, ha az igaz-

ságról van szó, akkor ott tényleg mindenki csak magára számíthat. A hajszolt kis mázlista bohóc a továbblépéstől tartózkodik, mert nem tudja a „hogyan”-t és a „hová”-t. Pedig nagyon bátor, bejárta a tudatát egészen a zord peremvidékekig, és bement azon a láthatatlan ajtón is, amelyik végtelen ajtók sorát kínálta fel.

Kalandjait sorolhatnám tucatnyi oldalon. Története esszenciája mindösszesen az, hogy rájött, a világot ugyanazok az erők forgatják, amik a szívét facsarják.

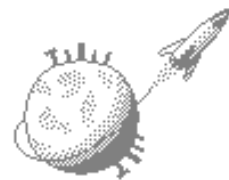
Ami áthajíthatná a túloldalra, azt nem kívánja.

Inkább tigrisbukfenczeve, dobpergésre ugrana át, ha lenne hová érkezni.

Egyszer sikerülni fog, mert Hősünk belátta, hogy ő véglegesen örök. Tudja, hogy nem számít, mennyire van közel a beláthatatlan messzeség.

SzaGe

Addig alszom egyet

Kiugrottam a tizedik emeletről. Nem elkeseredettségemben, hanem csak úgy. Mondhatni a hecc kedvéért. Mindenki azt gondolná, hogy lepottyantam és azonnal szörnyethaltam. De nem. Más történt azon a délután. Életben maradtam, sőt, nagyon is élveztem, ami ezután következett. Legalábbis az elején. Rám másképpen hatott a gravitáció ereje. Tömegvonzás helyett kaptam egyfajta tömegtaszítást. Talán egy felfelé ívelő angyal-ösvényt ajándékoztak az égiek. Kitárt karokkal emelkedtem a halvány báránnyelők irányába.

Még sose láttam ilyen tisztán az égboltot. A talajról csak fehéreskéken festett, amikor szemügyre vettem. Ezek a feltekin-tések a rohanó életem ritka pillanatai közé tartoztak, hisz mindig siettem valahová. Most a legtisztább arcát mutatta nekem. Sötétkéken nyúlt el körülöttem. Fürödtem a napfény sugarai-ban, amik zavartalanul beragyogták az alattam húzódó tájat. A szántóföldek szabálytalan hálózataiban a zöld mindenféle variációja előfordult. A város, ahonnan felröppentem, egy szűr-ke járdaszígteté alakult a búzamezők táblái között. Megpróbál-tam a piros tornacipőm közé fogni a város két végét. Az ará-nyokból ítélve tudatosult bennem, hogy magasan járhatok már.

Ha rendesen odafigyeltem volna a földrajzórákra, akkor ismerném a szférák felépítését. De tudásom e téren merőben hiányos. Így nem tudtam megmondani, hogy melyik rétegben járhattam. A ritkuló levegő egyre hűvösebb lett körülöttem, de mégse fáztam. Valami láthatatlanul védte a bőrömet. Egész éle-temet a tériszony árnyékában töltöttem. Még egy kilátóba se mertem felmenni. Most viszont nem zavart a magasság. Biztonságban éreztem magamat. Még csak levegőt se vettem.

A felettem lévő horizont sötét színekbe borult, amit a csilla-gok apró fényes pontokként díszítettek fel. Ennyi csillagot

egyszerre még sose láttam. Elterült alattam a nagy kékség. tengerek és óceánok formájában. Európa hatalmas csizmáján valóban megcsillant az a bizonyos sarkantyú. Lehetőségem adatott elmélkedni a földrészek elhelyezkedésén, de a déli sarkvidék hófehér sapkája minden figyelmemet lekötötte. Eddig csak atlaszból láttam az Antarktisz, de élőben ezerszer jobban mutatott.

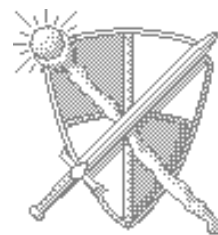
Nagyban távolodtam az anyaföldtől. A kék bolygó, így hívják az írók a fantasztikus irodalom történeteiben. Szemet gyönyör-ködtető ebből a szemszögből. Viszont a világűr fekete látványa megijesztett. Eljött a pillanat, amikor már nem élveztem ezt az utazást. Szerettem volna visszakerülni a tizedik emeletre. Erre viszont esélyem se volt.

A Hold fényes korongja felé tartottam. Ez volt az úti célom. Nekem hamarabb sikerült a távolság leküzdése időn és téren át, mint az Apollo misszióknak a hetvenes években. Ráadásul emberi kéz által alkotott technológia nélkül. Egyszer talán bekerülök a rekordok könyvébe. Csak a „hogyan” nem voltam tisztában. Idegenek, vagy Isten műve ez a kirándulás? Már nem számít. Az angyal-ösvé-nyem a végéhez közeledett.

A Hold kráterekkel borított, szürkés homokjában értem talajt. Itt hatszor lazább a gravitáció, mint odahaza. Ekkorákat még sose ugrottam, de nem örömben, hanem bánatomban. Vissza akartam jutni a Földre, ami csak egy pingponglabda méretű, kék golyó volt a feketeségben. Hangokat se hallottam, hiszen nem volt légkör, amiben terjedhetne a kiáltásom. Végül belefáradtam a sok próbálkozásba. Lefeküdtem, és magamra húztam a jégghi-deg homokot. Egyszer talán megtalálnak és hazavisznek. Addig alszom egyet...

JohhnySilver

Találka

– Jó estét, csatlakozhatok?

– Nem.

– Hogy mondja, kérem?

Makacs alakok járnak ide, de hogy ennyire. Kényszeredetten felnéztem a sörömből.

– Szótagoljam?

A zöld köpenybe burkolózó alaknak vagy a hallásával, vagy a neveltetésével volt gond, mindenesetre lehuppant az asztal túloldalára. A szag alapján ember volt, azoktól meg nem lehetett sok jót várni.

– Egy sört? – kérdezte. – Kárpótlásul.

Belepislantottam a korsóba. A felét már elkortyolgattam vára-kozás közben – a kuncsaft persze sehol –, és mivel még törzsven-dégként is elég feltűnő ebben a csehóba hosszan üldögelni egy üres pohár társaságában, ezért rábólintottam.

– Legyen.

A karcsú ujjak megragadták a korsómat, elhúzták előlem, és mire szólni tudtam volna, a hivatlan vendég egyetlen hosszú korttyal eltüntette az italomat.

– Hé! – csaptam az asztalra. – Ezt hogy gondolod?

A nyomaték kedvéért elővillantottam a karmokat, és kocog-tatni kezdtem a sörfoltos deszkákat.

– Ilyen nekem is van – mondta az idegen, és elem hajított egy csomagot.

A véres rongyot látva megdermedtem egy pillanatra. A gerin-cem mentén hideg borzongás futott végig. Felhúztam az inye-met és megvillantottam a szemfogaim. Becsületére legyen mondván, a hangja sem remegett, amikor letette a korsót.

– Bontsd csak ki nyugodtan! Téged illet.

Megismertem a szagot, így nem kellett ellenőriznem a tartal-mát.

– Thork jó vadász volt – toltam vissza elé a rongyot.

Bólintott. Nem volt éppen egy bőbeszédű alak, azt meg kellett hagyni. Tudom, hogy rendszerint felesleges kimondani a nyil-vánvalót, de tudnom kellett az igazat, ezért alaposan végigmér-tem, mielőtt újból megszólaltam volna.

– Ezek szerint te is az vagy.

Gúnyos horkantás előzte meg a választ.

– Vadász, préda, mit számít ez?

Megemelkedtem a helyemen, de még a vaskos kocsmazajban is meghallottam a pattanást, ahogy kilazította a tokjában a törét. Az asztalra tettem mindkét tenyerem, hátha ezzel elterelem a figyelmét, közben kiléptem a városban rám kényszerített moka-színből, és magam alá húztam a lábam.

– A Falka tudni akarja majd – kerestem a tekintetét a sötét csuklya alatt.

A kacagása ezúttal kissé hisztérikusra sikerült.

– Ebben nem lehetsz biztos. Mindenkinek vannak titkai.

Hátradobta a csuklyát, és lehúzta a szemét takaró maszkot. Ria volt az, a csenevész emberlány, aki mindig Thork után koslatott. Korábban gyerekesnek tűntek a vonásai, de most kemény tekintettel bámult rám, a szája pedig vértelen, akaratos vonallá feszült össze. Mikor megszólalt, végre felismertem a rekedt hangban a korábbi csilingelő felhangokat.

– Azt hiszed, én tettem, mi? Szerinted képes vagyok erre?

Vállat vontam.

– Akár le is döfhetted álmában. A mérgekről ne is beszéljek.

Ria szeme szikrát hányt.

– Minek nézel engem?

Megfeszültek az izmaim.

– Valakinek, aki elhozta a testvérem levágott kezét.

A lány szeme megremegett, egy röpke pillanatig elnézett a válam felett. Talán félt, talán segítséget remélt valakitől. Az is lehet, hogy csak felmérte az utat a kocsmajától. Bármit tervezett, még azelőtt halott lesz, mielőtt kilép az asztal mögül.

– Mi van, ha kényszerítettek? – kérdezte rövid habozás után.

Most rajtam volt a horkantás sora.

– Tudjuk jól, hogy gyengék vagytok.

Lassan biccentett.

– Valóban – mondta. – Ezért inkább az eszünkkel küzdünk.

Mire meghallottam a zajt, már késő volt. A huroktól elakadt a lélegzetem, a gerincem pedig megfeszült rántástól. A paddal együtt hátra zuhantam. A karmommal megpróbáltam elvágni a hurkot, de acélsodronyból készült. Valaki a lábamra döntötte az asztalt, azután mielőtt kiszabadultam volna, ránehézkedett. Felhőrdültem a fájdalomtól.

Az ütés hátulról ért. Az utóbbi események után már nem mondanám váratlannak, mégis elég keményen csattant ahhoz, hogy meglepetten felhőrdüljek. A világ elsötétült egy pillanatra, a tagjaim elgyengültek, aztán felforrt a vérem. Megragadtam az első szilárd tárgyat, ami egy láb volt, és azzal ütöttem le azt, aki rám tehenkedett. Talpra küzdöttem magam, kieresztettem a karmaim, és vártam, ki lesz az a bátor, aki először támadni mer.

– Meglepetés! – harsant a kiáltás, én pedig hülyén néztem körbe.

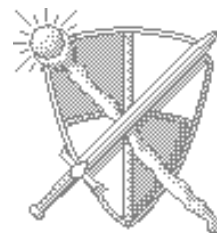
A csehó közönsége egy emberként állt körbe, köztük pedig ott sorakozott fel a Falka. Ria a Vezér mellett vihogott, Thorkkal az oldalán.

– Boldog születésnapot! – emelt a magasba egy teli korsót a testvérem, mire a többiek követték a példáját.

Ennyit a hosszú évek képzéséről, a vadászösztönökről, meg a Falka humorérzékéről.

jukebox

A merénylet

Mire gondoltam az utolsó percben vagy pillanatban? Fogalmam sincs, nem emlékszem rá. Egyedül ültem a kétszemélyes kis asztal mellett a kávéház zsúfolt teraszán. Körülöttem nők és férfiak, különböző korú emberek és néhány fiatal gyerek. Kávét ittam, és a többiek sört vagy valami szódát. A pincér fagyilaltot hozott, művészi színes alkotást. Szép, fiatal nőt szolgált ki, tekintetünk már keresztezte egymást.

A férfi a járdán állt. Szokatlan megjelenése miatt figyeltem rá. Dús fekete szakáll mögé rejtette arcát és a harminc fokos kánikula ellenére nyakig gombolt esőkabátot hordott. Mi többiek ingujjbán izzadtunk.

Szúrós, fekete tekintetét rám szegezte, és tátott szája sötét mélyén hangtalan üvöltést hallottam, mintha mondani akarna valamit és vakító villámot láttam...

Semmi. Teljes kikapcsolódás. Rövidzárlat. Sötétség. Nem volt fehér alagút, amit időnként a haldoklók látnak. Halott voltam. Ott álltam a többiek között valahol, valami ismeretlenben, ami nem hasonlított arra, ahol egy pillanattal előbb voltam, de tudtam, hogy nem létezek, meghaltam és valahol egy másik dimenzióban vagyok.

Mindenki meghalt. A párizsi kávéház terasza eltűnt. A szép, fiatal nő a fagyival. A gyerekek, a fiatalok, az idősek, férfiak és nők, a pincér és a szakállas, a jól begombolt esőkabátjával, aki újra előttem volt nyitott szájjal, némán üvöltve. Engem nézett, majd a többi, az idegen, ismeretlen környezetet, ahol a szürkesség keveredett a színekkel. Másvilágon voltunk.

Egy pillanatra lecsukta szemét és becsukta száját, mielőtt kérdezett.

– Hol vannak a szüzek?

– Nincs itt szűz! Nem hiszem, hogy van közöttünk egy érintetlen nő. Miért?

– Azt ígérték, hogy hetvenhét szűz vár rám az égben!

– Szegény bolond, elhitted ezt?

Hozzáléptem és kigomboltam esőkabátját, és láttam a dinamit-övet.

– S mert mártír akartál lenni, és a Paradicsomban élni a szüzekkel, felrobbantottál minket?

– Ezt ígérték! Ez van az írásban, Isten szavai!

Érthetetlen szavakat mormolt.

– És te elhitted e szörnyűségeket, s most itt vagyunk. Látod, nős voltam és kisfiam volt.

– De hol vagyunk?

– Fogalmam sincs. Valahol. Egy helyen, amit senki nem ismer és nem képzelt el. Egy névtelen hely. Nem a Paradicsom. Mindnyájan itt vagyunk. Együtt. Nézd ezeket az embereket! Férfiak és nők, fiatalok és idősek és gyermekek. Egészséges és beteg. De mindenki élt. Terveik, vágyaik, álmaik voltak. Ott az öregúr talán az unokáira vagy egy új szerelemre gondolt. Ki tudja? Mindenkinek voltak tervei és reményei. Egy találkozás az új munkahelyen, vagy egy férfival vagy nővel. Utazni akartak, nyaralni, ismeretlen városokat látni, és te megsemmisítetted őket egy vérszomjas Moloch nevében semmiért! És te, neked nem voltak más álmaid és vágyad, mint megdöglöni a Paradicsom szüzeiért?

– Egy lány – volt az elhaló hangú válasz. – Szerettük egymást, de az Isten szolgálai megmagyarázták, hogy az élet célja az isteni hatalmat szolgálni és mellette lenni a túlvilágon.

– És a valóságban mellettünk, közöttünk vagy, azok között, akik veled mentek egy más világba.

– De hol? Hol vagyunk?

Körülnézett. Áldozatai arcát látta egy napvégi szürkességben, amit szivárvány színesített egy rövid tavaszi eső után. Minket nézett és látott, számára váratlan látvány voltunk.

Ha lehetne, agyonütném, itt mindenki szeme láttára minden tévovázás nélkül. Elmúlt életemre gondoltam, amit csináltam, és megvalósítani akartam az eljövendő hús, harminc vagy negyven évben. És körülöttünk a többiek, az ő vágyaik és terveik is megszűntek egy gondolat, egy lélegzetvétel közepén.

– Miért? – kiáltottam. – Nem ismerlek, senki nem ismer. Nem vétkesztünk ellened vagy a családod ellen. Akkor miért?

– Mert hitetlenek vagytok – köpdöste a szavakat. – Nem imádjatok az igazi Istent!

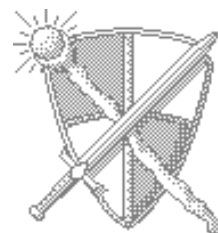
– Te és a többiek valóban hiszitek, hogy szükségét érzi az Isten, hogy a hozzád vagy hozzánk hasonló pincebogarak imádják?

Jól tudom, hogy mások azt prédikálják, hogy Isten annyira kretén, hogy egy fiúra van szüksége, akit meggyilkolnak, hogy megváltssa az emberiséget. Nem érzed és érted, hogy istenetek emberek beteg agyában születtek, akik a fizikai és metafizikai hatalmat akarták megtartani a hozzád hasonló szegény elmebetegek fölött?

Magamon kívül voltam tudva jól, hogy késő van már, életem eltűnt átlépve a Rubicont, a másik oldalon vagyok, amit az élők nem ismernek és teljesen felesleges idegeskedni. Nem tudtam, hol vagyunk, azt sem, hogy létezik-e még jövő. Csak őt láttam, a kétségbeesett reménytelenséget arcán és azt, hogy teste lassan átlátszóvá válik. Körülöttem a többiek is sápadva áttetszővé váltak, és láttam, hogy kezem és testem elveszíti a konzisztenciát. Az eltűnés útján voltunk. Hogy mivé változunk át? Nem tudom, fogalmam sincs... gondolataim is tévováznak, áttetszővé válnak, mint a testem... feloldódnak.

Craz

Kis kiruccanás

A múlt héten beugrottam futárnak. Nyakonöntőnek kellett elhozni egy láda varázsitalt. Egyik ismerősöm passzolta át nekem a lehetőséget, személyi összeférhetlenségre hivatkozva. De ez csak annyit takart, nem szerette volna, ha megint gyíkká változtatják.

Kapva kaptam a lehetőségen, hiszen már régen láttam Kyrugát, a mezei boszorkányt. A Szolgáltatóház egyik térkapuján jutottam át arra a rétre, ahol először találkoztam vele. Akkor kíváncsián nézett fel a fára, amin gubbasztottam, majd rászólt a sárkányára, hogy ne csócsálja tovább a hálóból kilógó bal lábamat. A fene se gondolta, egy behatolásgátló biztonsági rendszer annyira hatékony is lehet. Pedig akkor még nem is behatolni akartam.

Most legutóbb már óvatossággal haladtam a kis ösvényen, számítvam a csapdák újítására – bár a boszorkány tudta, hogy érkezem. Sasszememmel kiszúrtam egy szakaszt az ösvényen, ahol néhány kő furcsán szabályosan helyezkedett el. Így hát a biztonság kedvéért nagy ívben kikerültem a bizonyos részt, jobbra a térdig érő fűben. Pár pillanat múlva a fű már az égig ért. Legalábbis a gödör aljáról így látszott. Mint később kiderült, Kyruga direkt azért rakta oda a köveket, hogy nekem jelezzék az új csapdát.

A boszorkány fél órát vártam, míg megjelent a fű felett, és kinevelt. Ubul, a házisárkány álmosan pislogott a verem széléről, nem értette a derűtség okát. Inkább két arra repülő madarat kergetett meg, ezt már az újra térdig érő fűből követhettem figyelemmel.

Kyruga még mindig vigyorgott, majd hogylétem felől érdeklődött. Amikor megismerkedésünk először töltöttem vele huzamosabb időt, azt gondoltam, amíg kezelte lábamon a sárkányharapást, megitatott velem egy bájtalt is. A tünetekből erre gyanakodtam. De legközelebb a társaságában töltött első percek után újra megjelentek azok a verdeső pillangók a gyomromban. Mint azóta mindig. A boszorkány elég volt tetőtől talpig, majd fél-útig végigmérnie, s már tudta is, milyen az állapotom. Zöld szemében huncut fény villant, majd kézen fogva húzott az ismét egyre feljebb érő fűbe.

Szex után lesétáltunk lidércfényt nézni Kyruga régi kunyhójához.

– Tudod, hogy a dombitörpék bókászó szellemeknek hiszik a fényeket? – kérdeztem.

– Bélgáz. – A boszorkány egyértelműnek tekintette a magyarázatot, de látva arckifejezésem, bővebben kifejtette. – A mocsár elnyeli a belevezeteket, lehúzza, majd megemészti. Csontokat se talál nál, mindössze ez a légnemű anyag marad utánuk, amit időnként kiereszt. Semmi különös, a természet rendje. Belőlem se marad semmi, ha már nem leszek.

Mielőtt tiltakozhattam volna, témát váltott.

– Ismered a régen kihalt déli tűzsárkányok történetét? Egy messzi-messzi szigeten éltek, érintetlen, vad tájakon. Ők voltak az uralkodó faj, szilajan, szabadon. Benépesítették az egész szigetet, ha dugtak, remegett a föld, és tüzek gyulladtak. Az utódjaik is tűzben fogantak. Kihalásuk gyorsan következett be, miután felfedezték az análszexet.

Néha nem tudom eldönteni, hogy a boszorkány csak viccel-e.

Később összepakoltuk a különféle színű folyadékkal teli üvegeket, majd hallgattuk a mezőn járó állatok neszeit, figyeltük az égen szálló madarakat.

– Te tudsz jószolni a baglyok röptéből?

– Hát, ha hirtelen megtörik, akkor fájni fog.

– Nekem?

– Nem, a madárnak, ha becsapódik.

– És földrengést megelőzni morcsákvesével?

– Történnék jó dolgok, meg rosszak. Mindig létrejön a kellő egyensúly. Ne akard felborítani! Ha nagyon változtatni szeretnél valamin, az rosszul is elsülhet.

– Mindig is bosszorgány szerettél volna lenni? Nem vágytál többre?

– Hidd el, nem olyan unalmas itt – kacintott rám. – Jut eszembe, elvinnél még egy láda sört is Kókuszpóknak? Szereztem neki abból a jófajta gyömbéresből, amit annyira szeret – bújt ki ölélemből a boszorkány.

– Aha, nem gond – feleltem, közben az elmúlt néhány óra, és felrobbanó tűzsárkányok jártak eszemben.

A varázsitalokat majdnem otfelejtettem.

kovacsfgabor

Love story

Füledt nyári éjszaka volt. Az égen milliónyi pontocska ragyogott. A Hold óriási szemként bámulta a szerelmeseket, mikor az univerzum végtelen csillagtengerét egy hullócsillag szelte át.

– Kívánj valamit!

Tim gyengéden megcsókolta Jess.

– Már mindenem megvan.

Jess átölelte, majd ajkuk egybeforrt. A levegő vibrált. A meteor becsapódott.

A föld megremegett. A temető felől hatalmas füstfelhő emelkedett fel. Eltakarta a csillagokat.

– Mi volt ez? – Jess rémülten kapott bele a fiú karjába.

– Nem tudom. Biztos egy meteorit. Nézzük meg!

– Ne, ne! Inkább maradjunk itt!

– Én kíváncsi vagyok rá. Ha nem akarsz, nem kell jönnöd.

Jess hirtelen dühös lett. Tudta, hogy Tim képes lenne itt hagyni őt, azért a hülye meteoritért.

– Nincs messze a temető, csak pár perc innen a kilátótól gyalog.

A fiú izgatott volt, Jess pedig rémült. Most mit tegyen? Megpróbálja lebeszélni Timet? Tim úgy is megnézi, ha kell nélküle is, ő pedig nem akar itt maradni éjszaka a sötétben egyedül. Inkább jó képet vág és vele megy. Elindultak.

Az út tényleg nem volt túl hosszú, hamar odaértek. A kapuk zárva voltak. Jess kis segítséggel, de végül átjutott rajtuk. Timnek ez gyerekjáték volt, könnyedén, mint egy macska, mászott át az akadályon.

A temetők általában sötét, komor helyek, de ez most kivétel volt. Ragyogott a szivárványszínű fényektől, amik a meteoritból villództak. A kráterhez közeledve a levegő egyre forrósodott. A kő legalább harminc méteres csíkot húzott maga után felszántva a földet. Közben néhány sírkövet is megrongált. Ettől eltekintve a kő nem lehetett sokkal nagyobb, mint egy gumiabroncs.

Tim lehajolt, és felvett egy botot a földről, majd odament a kőhöz és megpiszkálta vele.

– Tim, nee! – törte meg a temető csendjét Jess.

– Nyugi! – A bot vége parázslani kezdett.

– Ki van ott? – Az árnyak közül egy zseblámpával világító, idős férfi lépett elő. – Mit csináltok itt?

– Mi csak láttuk, hogy ez a meteor lezuhan az égből és...

– Ó, hát igen. Először azt hittem, hogy képzelődöm. Gondoltam, nem árt megnézni, lehet, valami huligánok szórakoznak. Néha járkálnak erre fura alakok.

– Mi nem akartunk semmi rosszat, csak kíváncsiak...

A talaj hirtelen megremegett. A sírkövek előtt a föld nyugtalanul hullámlani kezdett. Az egyik frissen temetett sírnál a még laza földkupacból néhány ujj, majd egy kéz bukkant fel lassan, mint egy tengeralattjáró periszkópja, majd a kéz többi része, aztán a fej, s végül a törzs is előbújt.

Számos más sírnál történt ugyanez, valahol lassabban, főként a régebbi síroknál, de volt olyan is, ahol a föld nyugodt maradt. Talán az idő múlásával (a biológia törvényeinek értelmében) lakói már elrohadtak.

Percek alatt több tucat élőhalott ébredt fel túlvilági álmából, majd lassan magukhoz tértek és megindultak az élők felé. Jess kezeivel szorosan átfonta Tim bal karját.

A holtak lassan, komótosan vonszolták magukat az élő hús irányába. Valamelyik hulla még annyira friss volt, hogy a balzsam csöpögött a testnyílásaiból. Volt, amelyiket a rothadás már annyira kikezdett, hogy mozgás közben esett darabokra, de többnyire „ép” tetemek (eltekintve azoktól, ahol valamelyik végtag hiányzott) voltak.

A helyzet paradox volt. Mászkáló hullák, sár- és földmaradványok borította öltönyökben, kosztümökben. Bőrük aszott és fakó. Szemeiket a férgek és egyéb dögevő élősködők kiették, kivéve a nemrég elhunytakét, kik teste még puffadt és foltos volt a bomlás folyamatának kezdete végett.

Az élők a rémülttől földbe gyökerezett lábbal nézték, hogy másznak elő a föld alól és veszik célba a holtak őket.

– Mi az isten...? – nyögte a temetőgondnok, majd egy kéz érintette meg a vállán, s ő reflexszerűen elhőkölt egyenest egy élőhalott karjaiba. Egy szempillantás alatt legalább fél tucat eleven hulla temett körülötte. Mind a vérére szomjazott.

Kétségbeesve próbált kitörni a holtak szorításából. Bár tudta, hogy nincs menekvés, mégis megpróbálta a lehetetlent. Megállás nélkül özönlöttek a pokoli szörnyek és a pokolian fájdalmas harapások. Egyre több kéz mart a húsába. A férfi sikított, mint az újévi malac disznóvágáskor, majd néma csend lett. Megadta magát a teste, már csak egy darab, rángatózó hús volt.

A csontok recsegetek. Hús cuppanva szakadt hústól. A vér fröcskölt. Az egykor Charles névre hallgató temetőgondnok most már csak egy fej és végtag nélküli, kibelezett torzó volt. Végül már annyi sem.

Míg a gondnok haláltusája lezajlott, addig az élőhalottak gyűrűként zárták körbe a szerelmeseket. A lány örülten kapaszkodott a fiúba.

– Tim, most mi lesz? – kérdezte kétségbeesve, s amint elhagyták a szavak ajkait, hátulról egy fogsor mélyedt a nyakába. A fogak az ütőernél hatoltak be, és egy jókora húsdarabot téptek ki onnan. Egy éles sikoly, a vér méteres magasságig spriccelt, majd az izmok görcsösen megfeszültek, majd elernyedtek, és Jess a földre rogyott.

A fiú, dühösen beleöklözött a szörny arcába, ami ezt tette a szerelmével, majd leguggolt mellé a földre és magához szorította a lányt.

– Nem lesz semmi baj, szerelmem – súgta Jessnek, hogy megnyugtassa, vagy inkább magának.

A kannibál hullák el voltak foglalva a férfi maradványaival, így Tim zavartalan nézhette végig, ahogy szerelme kínok között, nyakából és szájából ömlő élénkörös vérről elvérzik. A sokktól rángatózó lány egyszerűen csak nem rángatózott tovább.

A fiú egy darabig még szorongatta karjai közt, majd még egyszer utoljára megcsókolta a halott lányt. A csók pillanatában Jess szemhéjai felnyíltak. Az egykor barnássárga, élénken csillogó szempár most üres, lélektelen tekintetként meredt Tim arcába, aztán egy csattanás, a lány fogsora összezárult. A lelketlen szörny kiharapta a fiú nyelvét.

Lidércfény

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Kovács Gergő

Hajrá, cica!

Nem mondd, hogy te ismered ezt a számot, kölyök voltál te még akkor, ne hülyíts, te nem vagy harminchat, jó a genetikád, apám ilyen, én harminckilenc vagyok, ilyenkor mondhatod azért te is valami kedveset, igen, jó a buli, imádom a retrót, na és mivel foglalkozol, ja hogy nincs melód, akkor ezért nem öregszel, ó, szóval külföldön dolgoztál, gondolom megszédted magad, hazavágytál, szerintem is, mindenütt jó, de a legjobb..., á a normális pasik már rég elhúztak az országból, látod, máris megelőlegeztem neked a normális jelzót, szóval nem tudod, hogy maradsz-e vagy megint kimész, elég bizonytalannak tűnsz, remélem a csajokkal határozottabb vagy, csak ugratlak, tudod, hogy mi csajok mind örültek vagyunk, csak gondoltam, legalább egy férfi tudja, hogy mit akar, például elkérhetné a számom, aha, a vasárnap jó, nem baj, ugye nem baj, ha nem adok pusztát itt mindenki előtt.

Sziaaaa, mizujs, bocs, hogy késtem, édes vagy, hogy megvártál, mi ez a kocsikulcs, milyen kocsid van, ja értem, apádé, vened kéne, ilyen idősen már ne járj busszal, van miből, ne spórolj, fiatal vagy ahhoz, most élsz, mi az, amit olvastál, Bűn és bűnhődés, ja igen, feladták de feladtam, haha, túl lassú, én most Coelho, bizsergető, nem baj, ugye, ha én borozok, és amúgy sportolsz valamit ugye, én most egy nagyon jó kardió-programot csinállok, ki kell próbálnod, ja, dehogy nézel ki rosszul, de azért ne hagyd el magad, egy tízest leadnál, eszméletlen pasi lennél, tudom, szörnyű vagyok, menjünk át bowlingozni, nem baj, szűz kéz szerencsét hoz, már nem úgy értem, izé, remélem nem vagy szűz, csak olyan kis gyámoltalanul néztél, dehogy vagy szűz, női hullák szegélyezik az utadat, tudom én, csak közben gurítsál mert itt alszunk, egy kicsit fel kell gyorsulnod, hogy bírd a tempómat, sorozatban löksz nullát, nem kell, hogy hagyd magad, ennyire ne legyél lovag, bocsi, néha ilyen vagyok, meg meg is jött, amúgy tök cuki voltál, ne vegyél komolyan, istenem, te mindig ennyit beszélsz, wow, zavarba ejtően jól csókolsz, baszus, tök izgalmas pasi vagy, veled egy csomó dologról tudok dumálni, csak higgyél magadban, léci, elhívsz a szülinapi buliba?

Merre vagy, én már itt vagyok a haverjaiddal, jól itt hagysz velük, siess, kérlek, ne hozz kellemetlen helyzetbe, na szia, ja dehogy, tök jól elbeszélgettünk, figyelj, léci ne ígyál ma sokat, ha már nálam alszol, persze, hogy felkérhetsz, te mulya, remélem, nem a barátaid miatt tapizol ennyire, klasszikus incel tünet, csak hülyülök, most már ne tölts bort újra, nem azért, de ez már a harmadik sütid ma este, amúgy csak szólok, hogy a szülinapos haverod megfogta a seggem, menjünk léci, fáradt vagyok, úgyis talizol még velük, végre

ittthon, nem baj, itt az exem pizsamája, ha jó rád, hát nézd, tényleg el kéne kezdened a kardiót, van ott pocak, ne csodálkozz, ha nem megy rád, a volt pasijaim mind vékonyak voltak, jaj, de most nem akartalak lelombozni, gyere ide, gyere már, hé, azért nem kell ajtóstul rontani a házba, lehetsz gyengéd, nem kell macsót játszani, te nem vagy az, nyugi, lassíts, mutatom, nem egy darab fa vagyok, jól van, de amúgy jól csinálod, jó a nyelvérzéked, ez az, markolj bele a mellembe, erősebben, baszus, markolj már rá, az istenit, nem esik szét, közben én csiklandozom magam, de ne zavartasd magad, te csak dugjál, de még ne menj el ennyitől, el se kezdtük, jó, ez az, ahh, iiigen, hú, hallod, ki se néztem belőled, gyere belém nyugodtan, menstruálok, ja a múltkor még csak a PMS volt, egyébként se a te dolgod, jézus, nem mondd, hogy éhes vagy, most ettél, így nem megy le a pocak, menj ki, csinálj egy szendvicset, te olyan kis éhletes vagy, jól van már nem úgy értem, csak olyan jófej lennél amúgy, kár.

Sziaaaaa, átküldtem emailen a kardió programot, miújság, voltál a munkaügyiben, közmunka, hú, baszus, na mindegy, jobb, mint a semmi, csak ne ragadj le, te ennél igényesebb vagy, figyu, el is kezdheted ma a kardiót, ügyi vagy, hajrá, cica, halló, mi a picca van, letetted, ja, bocs, azt hittem, akkor csak szakadozik, csak én rám ne csapja le senki a telefont, mert azt gyűlölöm, nem voltam sehol, ja, röhögni fogsz, az exemmel moziban, mondom, hadd örüljön hapsikám, dehogy is jöttünk össze, az már egyszer nem működött, de attól még tarthatjuk a kapcsolatot, tudod, felnőttek vagyunk már, tök gyerekes az örihari, ne emeld fel a hangod, te is hiányzol, leteszem, holnapután úgyis jössz, csinálj a kardiót, nem vagy kövér, egyébként tökre büszke vagyok rád, én illet nem mondtam, hogy éhletes vagy. Pusziíí!

Szia, már én is akartalak hívni, nem jó a ma, na, figyelj, szerintem ez így nem fog működni, nagyon sajnálom, nálad értékesebb emberrel nem sokszor találkoztam, de valahogy nem érzem a bizsergést, dehogy is, egyáltalán nem a külső, csak valahogy nem érzem, hogy haladnál előre, jó én is tudom, hogy csak egy hete találkoztunk, nem vagyok hülye, szóval kimész külföldre megint, de hát miattam ne maradj itthon, én sose mondtam, nem, nem mondtam illet, szerintem te olyan bolyongó lélek vagy, nem tudsz kikötni, hív a tenger, ne mondj illet, hogy sose jössz haza, nagyon örülnék, ha jönnél, mindenképp hívj, ha jössz, de te is tudod, hogy ez egy pillanatig sem volt szerelem, jó, akkor részedről sem, jó tudni, neked is minden jót, nem kell azért ennyire... hát nem rám csapta a nyomorult.

Dublin 2019-08-03

jocker

Fonnyad a berkenyénk

Nap
Enyhe,
Őzi szél
Sárgít, aszal.
Beérik minden.

*

Ősz
Szinez,
Rőtre fest.
Nappal hűvös,
De szél még szikkaszt.

**

Fánkon, nagy és sárga fürtökben fonnyadnak
a berkenyék
Erdők zöldje színesül, lassan eltűnik
a messzeség.
De már tudom, tél lassan ideér,
lesz minden hideg-kék...

**

Ősz
Tűnik
Szótlán. Tél
Ködöt lehel,
Jégvirág nyílik.

*

Tél
Hamar
Érkezik,
Jégvirágot
Ablakomra fest.

*Vecsés, 2014. január 21. – Kishegyes, 2017. július 7. –
Kustra Ferenc – A verset én írtam, hozzá az apevákat,
szerző- és poétatársam Jurisin (Szőke) Margit.*

edwardhooper

Elsők

Elnyűtt szkafandereket tép a marsi szél,
Mind tudjuk, mi az igazság!
Nekünk nem terem már feltámadás,
A Nap csak halovány, hunyorgó csillag,
A Kék Bölcsőt nem látjuk viszont,
Végül idegen világ ássa meg sírunk,
S csontjainkat befedi majd a vörös pokol pora.

Seth

Várakozás

Szólt a szív az agynak,
Kérlek, hagyd, hogy kifakadjak,
Ketté tört a lelkem,
Ne hagyd, hogy tovább
Sebezzenek múltam
Tépő árnyai

S Mától szebb holnapot ígér
A magasban fent a Nap,
Szellő fújdogál épp,
Boldogság, mondd, hova mentél

Félszegen pipára gyújtok,
Szememmel fürkészem
A holnap igazát,
Amely megvétőzza
Jelenem minden egyes
hazug szavát

S lassan lemegy a Nap,
Majd Testvére a Hold
Lámpása felragyog,
Kócos kis angyalok,
Kérlek, vigyétek el Álmaimból
Azt a sok-sok
Megrekedt bánatot.

Alkony

Vég-kép thriller

Virtuális térben... már ki tudja, hány D-ben,
könnyen utántöltött, üres ígéreték
látványosan robbannak szét a semmiben.
Immunis övezetben eltűnt bűnjelek...
Kórság és korhadás egészen gyökérig.
Bolt, hol a sűrített levegőt kímérik.
Az oxigénadagoló kapcsol: ki... be...
Fényreklám: Ha kell, akkor fizessen érte...

A hypergyors járaton fuldokló utasok.
Robotvezérlés a száguldó végzetten.
Alany, állítmány... leszűkített mondatok.
Az igékben ott a terjengő félelem.
Nem tudni, hány megálló a végétélet...
Nincsen száanalom. Mind halálraítéltek.
Szórólapokat oszt néhány utópista.
Tudd, hogy lesz még szép! ISTENT akarjuk vissza...

Torma88

Az átváltoztatott

Oly mély a csönd, de lelke ordít.
Áldalak téged, és átkozlak ezerszer!
Pokolra kárhozott, szép égi jelenés,
Eressz! Vagy karolj át még egyszer!

Csókodnak sebe még testemen izzik.
Hazug vagy, tudom. Mégis hiszek neked.
Karodba rohantam egyetlen szavadra.
Te értem, s én érted hullattam véretem.

Homályban fuldokló, ködös éjszakán
Ajándékoztad nekem az örök életet.
De adtál mást is. Éhséget. Halált.
S börtönbe zártad lelkeket.

Oly mély a csönd, de lelke ordít.
Áldalak téged, és átkozlak ezerszer!
Pokolra kárhozott, szép égi jelenés,
Eressz! Vagy karolj át még egyszer!

Csillangó

Ködlepkék

Ködlepkék lepik be a tájat,
Lehelletük megdermeszti a fákat.
Ködlepkék szárnya könnybe lábadt,
Könnyük elhervasztja az ágat.
Ködlepkék kavarnak az éjen,
Lelkük a holdba omlott régen.
Ködlepkék a hajnaltól különös félnek,
Remegésük megsebz a messziséget.
Ködlepkék iramlanak a széllel
S elhullnak, midőn elhull az éjjel.

edwardhooper

Utolsó dal

A kocsmában zeng a vén tengerész
Borgózós, rekedt dala.
Megjártuk mi is a Tartaroszt,
Hol holt szavak zuhogtak a földre,
S sajgott bennünk ezernyi kín.
Vándoroltunk a tengerek ösvényén,
Bele a szédítő messzeségbe,
S nem tudtuk, hol lesz majd a vég.
Ím, most végre révbe értünk,
Komor hajónk csendesen ring,
S hallgatjuk a vén tengerészt,
Ki utolsó dalunkat dúdolja fülünkbe.

edwardhooper

Éjfél

Mikor a búskomorság
Ideje elüti az éjfélt,
A tél gyötrelme kúszik
Páncélba zárt szíved felé.
Oly útra kélsz,
Hol szellemek menetelnek,
S vérfagyasztó kacajt
Hintenek remegő lábad elé.

Lir Morlan

Maszkabál – A Skarlátruhas hölgy

Libben a fátyol, a tollas kalap,
Dobban a deszka a csizmák alatt.
Táncos forgatag, csillogó maszkok,
Legyező mögé bújt fehér arcok,
Ezeregy tündéri álom alak,
Libben a fátyol, a tollas kalap.

Zendül a hegedű, felsír a húr,
Szemekben szikrázó örömfény gyúl,
Amott egy hóhér, itt egy vámszedő,
Itt egy bohóc, szomorú szerető,
Ma éjjel szabad a szolga, az úr,
Zendül a hegedű, felsír a húr.

Aranymaszkos, hercegruhás fiú,
Szíve még tiszta, gyermekin ifjú.
Az ötödik, kit ma táncba viszek,
Ölelő forgás, összefolyt színek,
Nem lesz már önző, becsvágyó, hiú,
Aranymaszkos, hercegruhás fiú...

Lehunyt szempillák, éji sötétség.
Üres, halott szív, nincs benne kétség.
Egyetlen hús csók a szűzi nyakra,
Még kérdőn mered a hó fogakra,
Vérbe fúlt csókja egyetlen vétség,
Lehunyt szempillák, éji sötétség.

Skarlát ruhámban, álarcos bálon,
Az éj asszonya – vérivót játszom.
Ajkamon friss vércsepp, tettem árulva;
Tökély e jelmez – súgják ámulva,
S újabb táncosom véli: ez álom...
Skarlát ruhámban, álarcos bálon...

Tordai Gábor

Tudom milyen

Tudom milyen -
 kitépet lapok
 szélre szerelmes
 szavakat írni.
 Tudom milyen -
 szmog égette
 szív furcsa
 örömszöveget
 visszhangozva
 hallani.
 Tudom milyen -
 valaki ölébe
 fejet hajtva
 elszenderülni.
 Tudom milyen -
 ha kitört végű
 ceruzával a végén
 csak önmagadba
 karcolod a haragod.
 Tudom milyen -
 ha már csak csend
 és a hiány üvölt
 a szív kamráin át
 visszhangozva.
 Tudom milyen -
 ha fejet párnára
 hajtva nem jön
 az álom.

Macskas Tosca

Álmok völgye

Puha, édes álom,
 bújj szorosan mellém!

Meséd furcsa fonalát
 álmaimmal szövöm én.

Titkos kamrák nyílnak bennem,
 ha veled együtt jön az éj.

Minden más lesz, minden csoda,
 ha homlokomon a nyugalom csókja.

S a reggeli ébredésem,
 mint álmaim ölelése.

Tad Rayder

Csillagok

Fent az égen minden csillag egy élet.
 Ijesztő és egyben csodálatos is.
 Sok milliárd pont egy felszínen,
 Ahol pontonként egy álom szertefoszlott.
 De azok, akik ott fentről néznek és ragyognak,
 Bennünk élnek és szívünkbe hatolnak.
 Mert az elmúlásuk nem lehetett hiába,
 Örök a szeretet lángja.
 Azt, amit ők ránk hagytak, továbbvisszük és álmodjuk,
 Mert a csillagok fényénél tudjuk, hogy ők velünk vannak.
 Csillagok formájában vigyázzák életünk,
 S minden este, amikor feljönnek az égre, jeleznek nekünk.

*Nagyszüleim emlékére
 Sümeg, 2020. 01. 12., vasárnap*

kosakati

Föld-varázs

Rabul ejtett egy varázs...a „föld-varázs”...
 – éltető, pusztító parázs –
 Hiába hívnak a csillagok,
 makacsul még mindig itt vagyok.

Jöttem a semmiből, megyek a semmibe,
 vagyok a Végtelen része...
 A nagy Végtelen egésze
 rám néz talán? S megtalál?

Hisz nem vagyok nagyobb,
 mint gondolom,
 mint gondolod...
 ...s te sem vagy nagyobb.

Hiába vagy te nekem a végtelen,
 csak egyvalami végeérhetetlen;
 a létezés, az érzés,
 a végtelenség tudatával a vége sejtés.

Meddig izzik még a parázs?
 Meddig köt még a „föld-varázs”?
 A végesség lenyomatával génjeimben
 miért hiszek mégis a Végtelenben?

